

WEERTIJ

Eerste druk januari 2026

© Copyright 2026 MICHELLE VAN DER KIND
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Michelle van der Kind

Weertij

Verhalen

Uitgeverij Van Oorschoot
Amsterdam

Toen het gebeurd was

Al drie dagen is deze roeiboot alles wat ik nog heb. De boot, mijn zakmes, wat conserven en de parkieten. Om me heen drijven de daken als logge schepen op het water, mijn jas hangt als een natte vacht om mijn lichaam. Ik roei een stuk tegen de stroming in en manoeuvreer tussen twee ingestorte gebouwen door. Sinds de overstroming hoor je overal druppelen, kabbelen, stromen, kolken.

In de luwte van de wind leg ik mijn boot vast aan een paal. *Fietzers hier oversteken* staat op het verkeersbord – de kracht van het water heeft de paal scheefgeduwd. Ik herken deze plek, op zonnige dagen fietste ik via deze weg naar het meertje.

Zodra ik ga liggen vallen mijn ogen dicht, zo moe ben ik, maar slapen lukt niet. Voortdurend heb ik honger en zodra ik stop met roeien heb ik het koud. Liever had ik een andere boot gehad, eentje met een sterke motor en een kajuit om te schuilen voor herfstbuien, maar die hadden andere mensen zich al toegeëigend: burens van verderop met kinderen, een man met twee gevaarlijk blaffende honden.

Met een vogelkooi tegen zijn borst gedrukt stond mijn buurman bij zijn roeiboot. Achter hem zag ik een

vrouw naderen en verderop nog meer mensen. Hun bewegingen vertraagden omdat ze moesten waden door het water, dat op die plek al tot kniehoogte was gestegen. Ik maakte de touwen los. Naast me wachtte mijn buurman tot ik klaar was. Wat dacht hij? Dat ik hem probeerde te helpen?

In plaats daarvan sprong ik in zijn boot.

‘Lena!’ Vanachter de kooi riep hij mijn naam. Hij vroeg nog iets, maar door het razen van de wind en het gekrijs van de parkieten kon ik hem niet verstaan. Op het moment dat ik de roeispanten pakte, gooide mijn buurman de kooi met de parkieten bij mij in de boot. Pannikerig fladderden ze tegen de tralies. Snel duwde ik af.

‘Hier blijven!’ riep de buurman en vanuit mijn ooghoek zag ik hoe hij aanstalten maakte om achter de parkieten aan bij mij in de boot te springen, maar hij verloor zijn evenwicht en viel.

Stap in vóór het laatste fluitsignaal! Een belangrijk moment van de treinreis is het vertrek; voor een prettige reis moet dat veilig en snel gebeuren. Mijn collega’s op de trein noemden me stipt: zodra ik gefloten had, sloot ik de deuren.

De eerste tijd na de overstroming ben ik met mijn boot dicht bij huis gebleven. Misschien daalde het water nog. Toen dat niet gebeurde, ben ik zomaar gaan roeien. In het begin dacht ik nog dat ik een bestemming had, zoals een trein altijd een eindstation heeft, nu besef ik dat ik gedoemd ben om onderweg te zijn vanaf het moment dat mijn huis overstroomde.

Een steek in mijn darmen doet me ineenkrimpen. Voortdurend heb ik buikpijn, waarschijnlijk van het

water dat ik drink. Wat ik eet komt er aan de andere kant meteen weer uit. Nog meer dan de kou of het geluid van de wind en het deinende water houdt het gekwetter van de parkieten me uit mijn slaap.

Ik grijp de kleinste van de twee en houd hem in mijn vuist gevangen. Alleen zijn kopje steekt uit. Het verbaast me hoe zacht de veren aanvoelen, hoe fragiel het lijfje beweegt, hoe venijnig zijn snavel in mijn vinger pikt. Vloekend zet ik de parkiet terug en houd de kooi boven het water.

‘Dag vogeltjes,’ fluister ik. *Doei!* Dan dompel ik de kooi met parkieten en al onder.

Het miezert nog steeds. Ik open mijn mond naar de hemel om mijn dorst te lessen. Mijn keel blijft droog, er is niets te slikken. Het water rond de boot smaakt naar brakke moddergrond en onveilige diepten.

Ik denk dat ik achter me iemand hoor schreeuwen, maar het zijn de meeuwen. Terwijl ze krijsend in de richting van het overstroomde dorp vliegen, zitten de parkieten in de kooi rustig tegen elkaar aan te suffen. Ik weet niet hoe lang ze zonder eten kunnen. Best sterke beesten, die parkieten. Lang hield ik ze niet onder water. Het is zoals bij het doodslaan van een wesp, zodra je hem plat gemept hebt, komt de spijt: de in de lucht klauwende pootjes waarvan de beweging langzaam vertraagt, het zachte gezoem, het vocht dat na de klap uit het lijfje kruipt. Voor de wesp is het dan al te laat, maar de parkieten waren nog te redden.

Vaar je in een roeiboot achteruit of vooruit?

Twee keer kruis ik dezelfde boom. In de bovenste

takken danst een gele zomerjurk op de aanzwellende wind. Mijn richtingsgevoel draait oost en west om, de wereld kantelt. Ik neem me voor om beter op mijn koers te letten, vaar toch weer de andere kant op en kom opnieuw langs de zomerjurk. Een tijd lang volg ik het rechte spoor van lantaarnpalen waarvan de koppen happend naar lucht boven het water uit steken. Het ritme van de wielen, het schudden van de wagons, de rails die twee parallelle lijnen door het landschap snijden: een trein heeft een eindpunt. Daarom ben ik als conducteur gaan werken: de trein bepaalt en ik doe mijn ding.

Ik ontwijk een langsdrijvende kledingkast, een eettafel, een oranje toiletcabine van Dixi. Tussen stukken wrakhout dobberen een helgroene appel en een school colaflesjes. Twee ervan drink ik meteen leeg, de rest bewaar ik in het vooronder van mijn boot. Cola doodt bacteriën, zeggen ze, en ik laat een boer.

Een tijdje laat ik me meevoeren door een stroomversnelling, de riemen losjes in het water. Ik kom door gebieden waar het water minder hoog staat. Een paar keer loopt mijn boot vast, maar ik weet me los te wrikken uit de modderige ondergrond. In een bos raak ik verdwaald tussen de boomtoppen. Onder de takken van een treurwilg drijft een deken van dode eenden, hun buiken naar de hemel gekeerd, hun groene of bruine kopjes opzij. Als ik door de eendendeken vaar, deinen de slappe lijfjes ritmisch op het wateroppervlak. Ik pak er een en leg hem op mijn schoot. Water druipt uit zijn veren langs mijn benen omlaag.

Kan ik dit?

Mijn parkieten kwetteren en fladderen weer in hun

kooi. Van het laatste conservenblik uit mijn voorraad heb ik ze een paar bonen gevoerd, maar eten parkieten ook vlees?

Een rilling trekt over mijn rug terwijl ik de zachte eend een laatste keer over zijn groene kop aai. Nee, ik kan dit niet. Toch pluk ik eerst de grote veren een voor een uit de huid. Van de kleine veren op de borst trek ik steeds een handvol los. Alleen de kop laat ik intact. Het zachte dons dwarrelt in het water.

Ik breng de kale eend naar mijn mond, lik aan de vochtige huid en moet meteen kokhalzen.

‘Sorry,’ zeg ik tegen de parkieten. Ik gooi de eend overboord en neem een slok cola.

Het begint te schemeren. Mijn bewegingen vertragen. Ook de parkieten in hun kooi deinen slapjes met de golven mee. De grootste ligt op zijn zij op het grind.

‘Hebben jullie het soms koud?’ Ik stop de parkietjes in de binnenzak van mijn jas, dicht tegen mijn lijf. Bij iedere slag met de roeispanten hoor ik ze zachtjes piepen.

Net voor de duisternis invalt bereik ik een bomenrij, waar ik tussen de lage struiken die rond de stammen groeien een schuilplaats vind voor de nacht.

Ik word wakker van de kou en de stilte.

De parkieten.

Ik heb ze al even niet meer horen piepen. Uit mijn binnenzak haal ik twee levenloze lijfjes tevoorschijn.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Echt.’

Voorzichtig veeg ik de veertjes recht en ik druk een kus op hun slaphangende kopjes. Dan leg ik ze voor-

zichtig dicht tegen elkaar aan op de bodem van de kooi en laat ze in het water zakken.

Hoelang ik geroeid heb, weet ik niet – langs de kerktoren vaar ik een dorp binnen. Zonder geluid te maken dompel ik de spanen onder en bij mijn voeten heb ik mijn zakmes klaargelegd. Je weet nooit wie zich in de ondergelopen huizen verschuilen. Een treinconducteur moet z'n mannetje staan, ook als vrouw. Vooral tijdens nachtdiensten reageren mensen agressief als ik ze betrap op zwartrijden. Doorlopen bitch, zeggen ze dan en ze beuken tegen de badge op mijn borst.

Tussen de kermisattracties waarvan de vrolijke kleuren van de metalen constructies in het water weerspiegelen, zoek ik naar eten. Bungeejump, discoroller. Happy train. De snoepkraam is allang geplunderd. Net als ik verder wil varen, hoor ik achter de ondergelopen olieballenkraam mensen roepen. Op het dak van de snackbar zit een vrouw met een kind van een jaar of vijf. Even overweeg ik om naar ze toe te varen, ze te helpen, er is nog ruimte in mijn bootje, maar dan zie ik achter het reclamebord *Eet friet van Piet* een schim bewegen. Hoeveel mensen hebben zich aan de andere kant van het dak verborgen? Het flesje cola dat ik naar ze toe gooi, komt vier, vijf meter van het dak in het water terecht. Ik draai mijn boot en vaar weg.

Terwijl de afstand tussen de daken groter wordt, neurie ik een melodie. Bij het laatste schuurdak begin ik te zingen. 'Breaking river'. Het water draagt mijn stem voor me uit en ik zing steeds luider.

Het grove hout van de riemen, de splinters, het schuren: mijn huid protesteert. De blaren zijn opengebar-

sten, lichtroze vocht druipt uit de wond. Ondanks de pijn blijf ik in beweging. Een stilstaande trein op het traject schopt de dienstregeling van alle andere treinen in de war. Breaking river. Ik fluister de woorden voor me uit op het ritme van mijn roeispanten en denk aan mijn moeder in de stad. Aan mijn zus met haar twee kinderen in haar benedenwoning. Leven ze nog? En ik denk aan mijn ex. Ja, ook aan hem. Zouden ze zich afvragen waar ik ben en of ik nog leef? Bellen kan niet meer. Geen bereik. Geen stroom. Het beeld van mijn neefjes in hun onderwaterkamers, verrast tijdens hun slaap, hun ogen geopend... Brea-king-ri-ver-brea-king-ri-ver.

Om de blaren minder te voelen, gebruik ik mijn sokken als handschoenen. Mijn natte gympen liggen als verzoopen vissen voor in de boot, ik heb blauwe tenen van de kou. De riemen duiken kopje onder, komen weer boven, druppelen, duiken weer kopje onder. Brea-king-river-brea-king-ri-ver-brea-king-ri-ver.

Achter de horizon licht stille bliksem kort de hemel op. Het geluid van de donder bereikt me nog niet, maar dat zal vast niet lang meer duren, want gedonder bereikt me altijd. Vlak voor het water begon te stijgen sloeg een jongen me op de trein in elkaar omdat ik zijn kaartje kwam controleren. Ik sloeg terug, dus stuurde mijn baas me naar huis. Van de puzzel (4000pcs) ontbrak het laatste stukje: de kop van het gouden windhaantje op de torenspits van de kerk langs het treinspoor in een berglandschap.

Nee, denk ik, het laatste puzzelstukje bestaat niet. Je kiest zelf met welk stukje je eindigt.

Vanuit de verte nadert een ronkende motor. Ik verschuil me achter het kadaver van een dode koe dat tussen de takken van de bomen hangt. De geur van het rottende vlees maakt me misselijk, maar ik heb geen tijd meer om een andere schuilplaats te zoeken. Nu hoor ik ook stemmen. Tussen de slappe poten van de koe door zie ik een sloep naderen. Meerdere hoofden deinen als één lichaam op de bewegingen van het water. Daarachter, nog altijd in de verte, weerlicht zonder geluid.

Op de sloep ontstaat onrust, de motor valt uit. Een grote man gebaart woest met zijn armen en schreeuwt. Zijn woorden lossen op tussen de andere stemmen, die plotseling stilvallen als een baby begint te huilen.

Het bloed gonst door mijn aderen. Ik zou me moeten verbergen, ze mogen me niet zien, toch blijf ik over de rand van mijn boot kijken hoe de sloep langzaam zinkt. Hoofden dwalen in het donkere water, handen zoeken houvast. Er is daar niets om vast te houden, alleen water water water, diep en donker. De baby huilt nog altijd.

Mijn ademhaling versnelt. Nu kan ik het goedmaken: de familie op het dak van de snackbar, mijn moeder, mijn zus. Mijn neefjes. De parkieten. Het enige wat ik hoef te doen, is naar de wegzakkende sloep te roeien.

Maar ik doe het niet.

De baby huilt niet meer. Me verschuilend in de kuip van de boot hoor ik de gejaagde ademhaling van paniekerige zwemmers naderen. Ik grijp mijn zakmes, duik nog dieper weg, zie grove vingers het hout omklemmen.